

Sygn. akt I CSK 568/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku J. K. i E. K.

przy uczestnictwie L. M., R. X. i A. X.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie E. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być oparte na ocenie, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczynie wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z rozliczenia nakładów dokonanych na podlegającą podziałowi nieruchomości metodą odtworzeniową a nie rynkową oraz z zaniechania uzasadnienia wyboru tej metody rozliczenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego)

określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna wnioskodawczyni była oczywiście uzasadniona w znaczeniu przytoczonym wyżej. Ze stanowiskiem wnioskodawczyni zgodzić się należy o tyle, że zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie przyjmuje się, iż przy określaniu wartości wspólnej nieruchomości w celu ustalenia spłat przy jej podziale należy uwzględnić jej realną wartość rynkową (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 1998 r., I CKN 489/97, nieopubl.). W niniejszym stanie faktycznym do takiej właśnie wartości nieruchomości, ustalonej na podstawie wyceny biegłej (k.1712 i n), nawiązał Sąd Okręgowy, gdy rozliczał wartości nieruchomości powstałych z fizycznego podziału nieruchomości wspólnej. Wartości tej wnioskodawczyni nie kwestionowała. Punktem wyjścia dla Sądu Okręgowego w ramach instancyjnej kontroli rozliczenia nakładów na nieruchomość podlegającą podziałowi było określenie ich wartości przez Sąd Rejonowy według metody rynkowej, zreferowane na s. 5 uzasadnienia. Sąd Okręgowy (s. 13 i n. uzasadnienia) wyjaśnił, w jakim zakresie i z jakiej przyczyny zmienia ustalenia Sądu Rejonowego na temat nakładów czynionych na wspólną nieruchomość, a na s. 16 - w uwzględnieniu zarzutów apelacyjnych uczestniczki - objaśnił przyczyny, z uwagi na które uznał zastosowanie rynkowej metody rozliczenia nakładów za bezzasadne. Sąd Okręgowy stwierdził, że rozliczeniu nakładów przez zasądzenie świadczenia pieniężnego nadaje niejako uzupełniający charakter, gdyż „nakład ten został już częściowo rozliczony poprzez fizyczny podział budynku i innych znajdujących się na nim urządzeń pomiędzy współwłaścicielami” i podkreślił, że „wnioskodawcy otrzymali większy metraż budynku niż to wynika z ich udziału.” W tej sytuacji nie sposób jest uznać, że stanowisko Sądu Okręgowego co do metody zastosowanej do rozliczenia nakładów na majątek wspólny nie zostało uzasadnione. Tak samo jak nie sposób przyjąć, że jest to stanowisko oczywiście błędne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

aw

jw